

LA PENYA ENCANTADA*

En el boscam d'un alt mont canta gentil una fada.
Du túnica de lli, com un raig de lluna blanca.

Al refil del seu cant bell que resona en la muntanya,
se li acostava un caçador jove, altiu, de bona traça.

Tots els dies va el caçador, al punt que el sol s'amaga,
en busca del bell refugi, del bell refugi de sa amada.

Li entren sospites a l'amant de que algú pugua trobar-la
i arribar fins a la cambra on bese l'amor rendit,
eixe llavi de nacre i grana.

El caçador enamorat li demana a la fada:
que eixe forat que a vós em du, enorme penya el tapara.
Mes perquè entrar vós pugueu, heu de dir aquesta paraula:

Obri penya l'aspre mont i serà al moment llevada.
Ja la fada no ix al mont, per alegrar amb sa gràcia.
Si enamorat se sent ell, ella està molt més encara.

Arriba la Nit de Sant Joan i l'enamorat no acudeix.
La fada al seu palau, anguniosa i plena d'ansia.

Espera oir la veu, la dolia veu que l'ama.
Passaren dies, mesos i anys i ella sempre esperant-lo estava.
Des d'aquell moment si en la Nit de Sant Joan algú exclama:

Obri penya l'aspre mont,
la gentil i trista fada ix al punt pensant vore a qui més ama.
I en no trobar el donzell, al moment retorna dins,
per a seguir escoltant, en la pedrenca muralla.

Esta bella tradició, en sa llar, MONTESA, guarda.

Adapació d'un text recollit per Francesc Martínez Martínez (1865-1946): *edit. Llegendari valencià*, Generalitat Valenciana i Diputació d'Alacant (1995), pp. 176-177.